

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **L. Ch.,**
bytem [adresa]

zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Přátelství 1960, Písek

proti
žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**
sídlem Policejní prezidium, Policie ČR, Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, čj. PPR-1911-9/ČJ-2019-990131

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 14. 6. 2019 domáhal zrušení výroku č. I. (nové výroky II., III. a IV.) a výroku č. II. (náhrada nákladů řízení) rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta (dále jen „**žalovaný**“) ve věcech služebního poměru ze dne 10. 4. 2019, čj. PPR-

1911-9/ČJ-2019-9 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil výrokem č. I k odvolání žalobce rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky ve věcech služebního poměru (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 13. 11. 2018, číslo 3354/2018 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), tak, že podle § 2 odst. 1 s odkazem na § 54 odst. 1 za použití § 206 a § 207 odst. 1 a 2 a za využití § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o služebním poměru**“):

- (i) přiznal žalobci doplatek služebního příjmu za službu přesčas v rozsahu **105,5 hodiny** nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v rozsahu 24 hodin ve dnech 27.-28. 1. 2014, 14 hodin dne 13. 2. 2014, 4,5 hodiny dne 3. 5. 2014, 15 hodin ve dnech 3.-4. 9. 2014, 24 hodin ve dnech 8.-9. 9. 2014 a 24 hodin ve dnech 2.-3. 9. 2015, a to v celkové výši 24 869 Kč hrubého služebního příjmu včetně doplatku služebního příjmu za dovolenou, plus úrok z prodlení (tuto část Napadeného rozhodnutí žalobce žalobou nenapadá; pozn. soudu),
- (ii) nepřiznal žalobci doplatek služebního příjmu za službu přesčas vykonanou v rozsahu **78 hodin** v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, jež byla nařízena z důvodu absence jiného příslušníka, který byl uznán dočasně neschopným výkonu služby z důvodu nemoci či z důvodu udělení služebního volna za účelem ošetřování člena rodiny v rozsahu 6 hodin dne 18. 1. 2014, 24 hodin ve dnech 11.-12. 2. 2014, 24 hodin ve dnech 7.-8. 11. 2014 a 24 hodin ve dnech 19.-20. 2. 2016,
- (iii) namítl promlčení nároku na doplatek služebního příjmu, na který by žalobci vznikl nárok v období od 1. 1. 2014 do 22. 1. 2014, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 a odst. 2 zákona o služebním poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak, a marně uplynula dne 23. 1. 2017, kdy byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobce o doplatek,
- (iv) uložil žalobci povinnost oznámit a prokázat služebnímu funkcionáři datum doručení doplatku služebního příjmu do své dispozice (doručení na jeho účet) za účelem vydání rozhodnutí o konkrétní výši úroků z prodlení, a to do 5 dnů ode dne od doručení doplatku služebního příjmu do jeho dispozice.

Výrokem č. II Napadeného rozhodnutí žalovaný žalobci přiznal nárok na náhradu nákladů řízení podle § 177 zákona o služebním poměru v částce 520 Kč.

- 2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 4. 2019.
- 3. Vydání Napadeného rozhodnutí předcházelo zrušení původního rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2017, kterým žalovaný zamítl odvolání proti původnímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 3. 2017, kterým byla žádost žalobce o doplatek podaná dne 23. 1. 2017 v plném rozsahu zamítnuta, a to rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, čj. 11 Ad 24/2017 - 64 (dále jen „**původní rozsudek Městského soudu**“).

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

- 4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, kterým změnil Prvostupňové rozhodnutí, nejprve uvedl, že správní orgán prvního stupně rozhodl o žádosti žalobce ze dne 23. 1. 2017 o doplacení služebního příjmu za službu přesčas nařízenou a vykonanou v

rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce za období od roku 2014 do roku 2016 v souladu s původním rozsudkem Městského soudu a následným zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 8. 2019. Žalovaný konstatoval, že o odvolání žalobce rozhodl po předchozím projednání v poradní komisi. Žalovaný sumarizoval obsah spisu a dále uvedl, že v odvolacím řízení doplnil spisový materiál o nové vyčíslení poměrné části přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku včetně dopočítání dovolené. Zdůraznil, že je stejně jako správní orgán prvního stupně v řízení zavázán právním názorem vysloveným v původním rozsudku Městského soudu, kdy zdejší soud (a) u konkrétních dnů došel k závěru, že služba přesčas byla žalobci nařízena v souladu se zákonem o služebním poměru, (b) u jiných konkrétních dnů byla nařízena v rozporu s tímto zákonem a (c) u některých dnů neobsahoval spisový materiál dostatek podkladů pro rozhodnutí, tudíž soud zavázal správní orgány tyto podklady před novým rozhodnutím o žádosti doplnit.

5. Žalovaný měl tudíž za to, že jediné hodiny vykonané služby přesčas, o kterých lze mít pochybnost o správnosti a zákonnosti jejich posouzení, jsou ty, které byly žalobci nařízeny ve dnech uvedených ad (c), tj. 13. 2. 2014, 3.-4. 9. 2014 a 8.-9. 9. 2014, neboť doplněné (či nové) rozhodnutí o nich, včetně odůvodnění doposud nebylo podrobeno soudnímu přezkumu. Přesto však žalovaný k odvolání žalobce přezkoumal též hodiny služby přesčas, za které žalobci nebyl přiznán doplatek služebního příjmu.
6. Pokud jde o službu přesčas nařízenou na 18. 1. 2014, žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že jejím důvodem byla pracovní neschopnost jiného příslušníka, o níž se nadřízený dozvěděl až 6 dní přede dnem výkonu služby přesčas (12. 1. 2014), přičemž plán služeb na leden byl zafixován 20. 12. 2013, šlo o službu přesčas nařízenou v souladu se zákonem, tudíž na doplatek nevznikl žalobci nárok.
7. Co se týká nařízeného výkonu služby přesčas ve dnech 11.-12. 2. 2014, 7.-8. 11. 2014 a 19.-20. 2. 2016, žalovaný zjistil, že jejich společným důvodem byl zástup za příslušníka, kterému bylo uděleno služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny, přičemž ve všech případech se nadřízený tento důvod dozvěděl až po zafixování plánu služeb na příslušný měsíc (a nic by na tom nezměnila ani skutečnost, kdyby plán služeb byl fixován vždy k 25. dni předchozího měsíce). Tudíž na doplatek nevznikl žalobci ani v těchto případech nárok.
8. Žalovaný se však neztotožnil se správním orgánem prvního stupně, pokud jde o službu nařízenou žalobci dne 13. 2. 2014 při bezpečnostní akci Pražské energetické fórum, a za tuto službu v rozsahu 14 hodin přiznal žalobci doplatek služebního příjmu.
9. Žalovaný provedl i určité formulační úpravy výroku, kupříkladu kvůli jeho přehlednosti v něm neuvedl konkrétní příslušníky, kvůli jejichž nepřítomnosti byla odvolateli služba přesčas nařízena, neboť pro účely přezkoumatelnosti rozhodnutí plně postačovalo jejich uvedení v odůvodnění rozhodnutí.
10. Pokud jde o otázku promlčení některých nároků, žalovaný korigoval úvahu správního orgánu prvního stupně, pokud jde o případné promlčení vztahující se k nárokům ke službám vykonaným v úvodních měsících roku 2014, avšak s tím, že ve výsledku žalobci nárok na žádný další doplatek nevznikl.
11. Žalovaný provedl též úpravu počátku běhu 5 denní lhůty ve výroku (iv) výše, neboť pro stanovení povinnosti žalobci oznámit a prokázat přijetí doplatku služebního příjmu byl

rozhodný den doručení doplatku služebního příjmu do jeho dispozice, a nikoliv den doručení Napadeného rozhodnutí, jak nesprávně uvedl správní orgán prvního stupně.

12. Ve vztahu k jednotlivým odvolacím námitkám uplatněným žalobcem, které nebyly zohledněny ve změnovém výroku, pak žalovaný došel k následujícím závěrům.
13. Žalovaný se neztotožnil s námitkou, že nerozhodl o celém předmětu žádosti vztahujícímu se k rokům 2014, 2015 a 2016 s tím, že v odvolacím řízení posoudil i nároky vztahující se k období před 23. 1. 2014 (tedy více než 3 roky před datem podáním žádosti).
14. K žalobcově odvolací argumentaci o rozporu námítky promlčení s dobrými mravy žalovaný konstatoval, že zdejší soud již v původním rozsudku Městského soudu odmítl nemravnost námítky promlčení. Žalobcem požadované doplnění spisu o zápis ze štábu č. 4/2012 a dopisředitele správního orgánu prvního stupně příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013, které by rozpor námítky s dobrými mravy měly prokazovat, považoval žalovaný za irelevantní, neboť se nevztahuje k nařizování služby přesčas žalobci v období let 2014 až 2016.
15. Námitku, že byla nesprávně stanovena doba trvání přesčasových služeb, odmítl žalovaný jako obecnou, když žalobce neuvedl, ve kterých konkrétních dnech byla doba trvání služby přesčas podle něj stanovena nesprávně ani z jakého důvodu se tak domnívá. Žalovaný naopak vyšel z plánů služeb pořízených ze systému EKIS aplikace WEB a z výpisu z přehledu doby služby doloženého oddělením služebních příjmů, platů a sociálních evidencí odboru personálního Policejního prezidia, založených ve spise. Každá změna, která je v systému EKIS provedena, je zachycena v historii záznamu, tuto evidenci žalovaný považuje za věrohodnou. Dle žalovaného spisový materiál obsahuje prvotní podklady v rozsahu nezbytném pro řádné posouzení zákonnosti nařízených služeb přesčas. O věrohodnosti dokumentů zachycujících rozsah služeb přesčas svědčí podle něj i to, že rozsah služeb přesčas je ve všech dokumentech založených ve spisovém materiálu uveden shodně.
16. Žalovaný odmítl námitku, že by úvahy správního orgánu prvního stupně nebyly z Prvostupňového rozhodnutí zřejmé a že by jeho úvahy byly zcela nahrazeny textem původního rozsudku Městského soudu, byť z něj musel správní orgán prvního stupně vycházet. Dle žalovaného byly rovněž správním orgánem prvního stupně řádně vypořádány veškeré námitky, které žalobce do této fáze řízení uplatnil.
17. Co se týká nepřezkoumatelnosti tabulek vytvořených oddělením služebních příjmů a platů a sociálních evidencí odboru personálního Policejního prezidia jako podkladu pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný uvedl, že výpočet doplatku je prováděn v systému EKIS automatizovaně. Z předmětných tabulek jsou vstupní údaje (tj. „počet hodin“, „průměr na hodinu“, „celkem v hrubém“, „přepočet dovolené“ a „hrubá mzda včetně dovolené“) zřejmé a až na základě těchto vstupních údajů je automatizovaně provedena matematická operace směřující k výsledné výši doplatku služebního příjmu. Vstupní údaje vychází ze systému EKIS kompletně provázané s celým průběhem služebního poměru žalobce (jsou v něm jednotlivá rozhodnutí ve věcech služebního poměru, kterými jsou stanoveny složky služebního příjmu a které byly žalobci doručovány do vlastních rukou, či jednotlivé „výplatní pásky“, z nichž jsou zřejmé i pohyblivé složky služebního příjmu, které byly žalobci rovněž každý kalendářní měsíc poskytovány).

18. Ve vztahu k námitce, proč byla služba přesčas nařízena při bezpečnostní akci Pražské energetické fórum právě žalobci, žalovaný souhlasil se správním orgánem prvního stupně, že tomu bylo z důvodu jeho kvalifikace a znalosti chráněného objektu, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 1 As 153/2018 - 46, přičemž neshledal ze spisu žádné skutečnosti diskriminující žalobce.
19. K námitce žalobce, že není jednotně metodicky stanoven den, k němuž má být zafixován plán služeb, žalovaný uvedl, že podle pokynu policejního prezidenta č. 241/2014, o časovém plánování plán služeb na další měsíc musí být zafixován *nejpozději* do 25. dne předcházejícího kalendářního měsíce, jde tedy o den nejzazší. Nadto k dřívější fixaci plánů služeb v útvaru podle žalovaného dochází proto, že se v odboru ochrany objektů zvláštního významu ve výkonu služby střídá 5 skupin s tím, že každá skupina vykonává službu v jiných zpravidla 24hodinových cyklech. Všechny 5 skupin však nemůže zahájit výkon služby ve stejný den, neboť se ve výkonu služby plynule střídají, tudíž je v praxi plán služby fixován jednotlivým skupinám odlišně.
20. K námitce, že v příslušném útvaru je personální podstav s tím, že žalobce rozporuje též tabulku vloženou do spisového materiálu za účelem odůvodnění naplněnosti útvaru (neboť ve spise nejsou zdrojové informace pro tuto tabulku), žalovaný konstatoval, že naplněnost útvaru byla v roce 2014 celkem 95 %, v roce 2015 celkem 98 % a v roce 2016 celkem 97 %, což považuje za dostatečné odůvodnění pro vyvrácení domněnek žalobce o personální nedostatečnosti. Vstupní údaje pocházejí z informačního systému EKIS, s nimiž nelze manipulovat a následně je upravovat. Dle žalovaného si žalobce navíc správnost těchto údajů může ověřit v informačním systému eSlAŘ, neboť informace o obsazenosti útvarů bývají každoročně uvedeny v zápisech z porad policejního prezidenta. Prostřednictvím systému EKIS příslušníci oznamují mj. změny v osobních údajích a nadřazení do něj vkládají údaje důležité pro jejich odměňování, nepřítomnosti, změny v rozvržení doby služby, službu přesčas, služební pohotovost apod. Veškeré informace, které byly využity v tomto řízení a byly získány ze systému EKIS, jsou dle žalovaného prvotními dobovými důkazy, které elektronicky existovaly v době nařízení služby přesčas v letech 2014 až 2016, **přičemž pouze jejich listinná podoba byla pořízena až následně pro potřeby tohoto řízení. Doplnil, že žalobci byla služba přesčas nařizována v průběhu celého roku 2014 s tím, že limit 150 hodin služby přesčas v kalendářním roce nebyl naplněn. V roce 2015 a 2016 pak byla služba přesčas nařízena žalobci jen jednou.**
21. Žalovaný odmítl též namítanou neurčitě uloženou oznamovací povinnost žalobci, pokud jde o výpočet úroku z prodlení, kdy se žalobce dovolával postupu jako v soudní praxi, s tím, že prokázání připsání doplatku na účet je na žalobci a od tohoto data teprve lze stanovit dlužnou výši úroku z prodlení.
22. Žalobce namítl, že při nařízené službě přesčas při 24 hodinových služebních cyklech mu měla být práce přesčas proplacena v celé této délce, nikoli dělena na řádnou službu a službu přesčas. Žalovaný k tomu připomenul, že pouze dne 18. 1. 2014 byla žalobci nařízena služba přesčas kratší než 24 hodin (6 hodin). Ztotožnil se s vypořádáním obdobné námítky správním orgánem prvního stupně a uvedl, že v útvaru jsou plánovány i služby v jiné délce než 24 hodin, což se týkalo i žalobce, který vykonal službu délce 6 hodin například dne 27. 1. 2014, 3. 2. 2014 či 18. 2. 2014. Závěr, že byla služba v uvedených dnech nařízena v souladu se zákonem, potvrdil i původní rozsudek Městského soudu. Rozsah služby

přesčas byl nezpochybnitelně určen a doložen rozsáhlým spisovým materiálem a žalovaný o něm neměl pochybnosti.

23. Co se týká námitek a návrhů žalobce stran jednání poradní komise v jeho věci, žalovaný mu neposkytl příslušné vnitřní předpisy, protože k nim jako příslušník má přístup. Dále odmítl doplnění poradní komise o dva členy Unie bezpečnostních složek, neboť garancí objektivit je jeden člen odborové organizace v senátu komise. Návrhu žalobce, aby byl přizván na jednání senátu poradní komise, nemohlo být vyhověno, neboť dle rozkazu policejního prezidenta č. 281/2017, v němž jsou stanovena pravidla jednání poradní komise, činí všechny úkony předseda senátu poradní komise. Prvním úkonem senátu poradní komise je až hlasování o návrhu rozhodnutí žalovaného, který zpracoval předseda senátu, a které je neveřejné. Jiné jednání senátu pravidla jednání poradní komise nepředpokládají. Žalobce tak nemohl být přizván k úkonu, který není zákonnou ani podzákonnou úpravou předpokládán, a proto se neuskutečnil.
24. Žalovaný v závěru Napadeného rozhodnutí rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Podle názoru žalovaného byl žalobce v odvolacím řízení částečně úspěšný, neboť bylo vyhověno jeho námitce týkající se služby přesčas dne 13. 2. 2014 (Pražské energetické fórum). Přiznal žalovanému po správní úvaze s přihlédnutím k usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2436/07 ze dne 27. 9. 2007 náhradu nákladů ve výši 520 Kč, což odpovídá 20% úspěšnosti odvolání, kdy z 5 požadovaných doplatků uspěl žalobce s jedním. Základem jsou pak 2 úkony po 1000 Kč a 2 režijní paušály po 300 Kč (za podání odvolání a nahlédnutí do spisu), celkem 2600 Kč, z nichž 20 % je právě 520 Kč.

III. Žaloba

25. Žalobce v úvodu žaloby po rekapitulaci dosavadního vývoje řízení, skutkového stavu a obsahu Napadeného rozhodnutí obecně namítl, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné, žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil, Napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním názoru žalovaného a žalovaný též porušil procesní předpisy, přičemž tato porušení mají vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný a správní orgán prvního stupně opakovaně odmítají respektovat judikaturu správních soudů pro danou problematiku a bezdůvodně jej krátí na náhradě nákladů řízení. Žalobce nebrojil proti části (i) Napadeného rozhodnutí, v níž mu byl doplatek služebního příjmu za neoprávněně nařízené služby přesčas přiznán. Konkrétní námitky pak soud rozdělil do následujících žalobních bodů.
26. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítl, že jeho odvolání nebylo řádně projednáno poradní komisí žalovaného. V případě, že k projednání došlo, bylo dle názoru žalobce vedeno čistě formálním způsobem tak, aby se žalobce k projednávané věci nemohl na jednání senátu poradní komise osobně vyjádřit. Žalobce s dostatečným předstihem trval na své účasti na jednání senátu poradní komise a podle § 194 zákona o služebním poměru a vnitřních předpisů žalovaného (konkrétně rozkazu policejního prezidenta č. 206/2011 ze dne 4. 11. 2011, jehož přílohou je statut poradní komise) měl mít právo se účastnit jednání senátu. Žalobce se domnívá, že nedošlo k jednání senátu poradní komise za fyzické přítomnosti všech jeho členů, tudíž se senát poradní komise řádně nesešel a žalobce nemohl být na jednání komise přizván, ačkoliv zde nebyla dána neúčelnost nebo nehospodárnost jeho přizvání, což by byl jediný důvod pro jeho neúčast. Žalobce dále uvedl, že v době, kdy byl seznamován se spisovým materiálem, neobsahoval tento žádné dokumenty ohledně

jednání senátu poradní komise. Z čl. 14 výše uvedeného statutu komise žalobce dovodil, že v rámci jednání senátu mělo být prováděno dokazování a teprve po provedeném dokazování mělo být hlasováno členy komise. Spisový materiál podle něj neobsahuje záznam o hlasování jednotlivých členů poradní komise a ani záznam o průběhu jednání senátu poradní komise.

27. Žalobce dodal, že v současné době je činnost senátu poradní komise upravena rozkazem policejního prezidenta č. 281/2017 ze dne 1. 11. 2017, který zrušil předchozí rozkaz č. 206/2011 ze dne 4. 11. 2011 a kterým jsou na jednání poradní komise kladeny nižší nároky. Jelikož nový rozkaz zřizující poradní komisi neobsahuje přechodná ustanovení, žalobce dovozuje, že jednání senátu poradní komise ve věci žalobce mělo být vedeno dle rozkazu zřizujícího poradní komisi z roku 2011, a nikoliv dle nového rozkazu z roku 2017. Řízení vedené dle stávajících předpisů má podle žalobce být ukončeno v souladu s předpisy, které byly účinné při jeho zahájení, zejména v případě, kdy předpisy účinné při dokončení řízení jsou konstruovány v neprospěch účastníka oproti předpisům zrušeným, a pokud prodloužení řízení nezáviselo na vůli účastníka, ale bylo způsobeno výhradně postupem služebního funkcionáře, jehož rozhodnutí bylo zrušeno původním rozsudkem Městského soudu.
28. V **druhém žalobním bodě** žalobce namítal, že má nárok na veškeré požadované doplatky, neboť žalovaný opřel své závěry výlučně o právní názor vyjádřený v původním rozsudku Městského soudu a nevypořádal se s argumentací zdejšího soudu v rámci jiných rozsudků v obdobných věcech, které měly akcentovat rozlišování mezi důvody nařízení služby přesčas, které jsou neočekávané, a těmi, které jsou služebnímu funkcionáři předvídatelné (např. rozsudek ze dne 11. 4. 2019, čj. 10 Ad 16/2015 - 137, nebo ze dne 11. 3. 2019, čj. 10 Ad 12/2015 - 82).
29. Pracovní neschopnost jiného příslušníka či čerpání služebního volna z důvodu ošetřování člena rodiny nelze podle žalobce bez dalšího považovat za důvod nařízení přesčasové služby v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Stejně jako podle něj nelze zákonnost nařizované přesčasové služby posuzovat dle toho, kdy konkrétně došlo daný měsíc k zafixování plánu služeb (fixace plánu služeb neprobíhá k jednomu určitému datu, ale v jednotlivých měsících probíhá k nahodilým datům), přičemž nedokonalou systematiku plánování služeb nelze klást k tíži žalobce. Rozhodná podle něj je výhradně skutečnost, zda se jednalo o předvídatelnou či nepředvídatelnou událost s tím ale, že v tomto ohledu neobsahuje spisový materiál dostatek podkladů pro závěry, jež byly učiněny v rámci Napadeného rozhodnutí.
30. Podle **třetího žalobního bodu** jsou podklady pro rozhodování o práci přesčas dodatečně dopracovávány a nahodile používány. Žalobci jsou známy skutečnosti, na jejichž základě je nařizována práce přesčas, a navrhuje proto svůj účastnický výslech soudem. Podle žalobce dochází ke zneužívání služby přesčas, neboť na tuto službu není navenčen příslušník, který má nařízenou služební pohotovost a ani nedochází ke změně služby tak, jak předvídá ustanovení § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru (oznámení změny rozvržení služby příslušníkovi alespoň 3 dny před nástupem služby). Dle názoru žalobce mělo dojít ke změně rozvržení služby tak, aby nedošlo k nařizování služby přesčas, jinak by uvedené ustanovení zákona ztrácelo smysl a bylo by neaplikovatelné. Služba přesčas tak byla nařízena v rozporu se zákonem, když mohlo dojít k „přeměně služební pohotovosti“ u

příslušníka, který jí držel (tato služební pohotovost zůstává nevyužita) anebo ke změně služby.

31. **Čtvrtým žalobním bodem** žalobce brojí proti vznesené námitce promlčení, neboť je dle jeho přesvědčení v rozporu se zákonem, právním názorem vyřčeným v původním rozsudku Městského soudu, případně i dobrými mravy. Žalobce pod tuto námitku zahrnul i tvrzení, že má za to, že služba nařízená dne 18. 1. 2014 nebyla v rozsahu 6 hodin, jak tvrdí žalovaný, když mu správně měla být nařízena a jím odsloužena služba 24 hodinová. Dále uvedl, že k prokázání nemravnosti námitky promlčení žalobce v rámci odvolání navrhoval doplnění dokazování, ke kterému však ze strany žalovaného nebylo přistoupeno, aniž by tento postup byl v Napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn, čímž má být Napadené rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce navrhoval v řízení před žalovaným doplnění dokazování dopisem ředitele správního orgánu prvního stupně adresovaným příslušníkům a týkající se tzv. „hodinářů“ (tj. příslušníci, kteří se domáhali doplatku služebního příjmu) ze dne 9. 12. 2013, zápisem ze štábu č. 4 z roku 2012, dopisem vedoucích skupin adresovaným řediteli správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 12. 2013 a pokynem ředitele správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 10. 2012. Podle žalobce tyto dokumenty svědčí o vědomé snaze o využívání služby přesčas nařizované v rozporu se zákonem na úkor příslušníků z ekonomických důvodů. Příslušníci měli být odrazováni od podávání žádosti o doplatek služebního příjmu. Příslušníkům mělo být vytýkáno i to, že si k hájení svých zákonných práv najímají advokáty, tedy že realizují své ústavně zaručené právo dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod na právní pomoc. Jednotliví příslušníci měli být ze strany bezpečnostního sboru dále v minulosti opakovaně ujišťováni, že k nařizování služby přesčas dochází v souladu se zákonem.
32. Nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s návrhy a námitkami žalobce je namítána i pod **pátým žalobním bodem**. Žalovaný označil toliko za obecnou námitku žalobce stran nesprávného stanovení doby trvání přesčasových služeb, kdy žalobce požadoval doplnění spisového materiálu o záznamy o řádně konané službě, neboť pouze tehdy dle jeho názoru lze činit závěry o tom, které služby byly žalobci nařizovány v rámci fondu služební doby, a které služby byly žalobci nařizovány jako přesčasové. Žalobce svou námitku nemohl blíže konkretizovat, neboť nedisponuje veškerými rozhodnými podklady, těmi disponuje výhradně žalovaný, avšak odmítá je doložit do spisového materiálu. Nepřezkoumatelně se žalovaný měl vypořádat i s námitkou neautentičnosti údajů informačního systému EKIS, když navíc soudy měly v minulosti dovodit, že se nelze odkazovat na nezpochybnitelnost systému EKIS (žalobce bez bližší specifikace odkázal na řízení u Krajského soudu v Českých Budějovicích a následné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu¹).
33. Žalobce dále se stejnou výhradou namítal nepřezkoumatelnost tabulek vytvořených oddělením služebních příjmů a platů a sociálních evidencí odboru personálního Policejního prezidia. Žalovaný přitom měl bez bližšího vysvětlení pouze opakovaně poukázat na automatizované výstupy z informačního systému EKIS a toliko obecně bez bližšího odůvodnění argumentovat tím, že „*odvolací orgán se zcela ztotožňuje s ředitelem útvaru a nemá důvod pochybovat o správnosti postupu odborného pracoviště.*“. Na systému EKIS pak

¹ Zřejmě rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 9. 2015, čj. 10 A 125/2014 - 46, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, čj. 2 As 4/2015 - 26 (pozn. soudu).

měl stát i závěr o nedostatečné personální naplněnosti útvaru. Nerozšíření početního stavu útvaru nemůže být kladeno žalobci k tíži. Žalobce má za to, že když jsou žalovanému a správnímu orgánu prvního stupně známy skutečnosti, na základě kterých dochází každoročně ke službě přesčas, mají za povinnost přijmout taková opatření, aby tuto službu minimalizovali, přičemž dle žalobce služba přesčas v řádech desítek (ne-li stovek) tisíc hodin ročně indikuje personální podstav útvaru.

34. **Šestý žalobní bod** směřoval do výroku (iv) uvedeného výše, jímž byla žalobci uložena povinnost oznámit a prokázat služebnímu funkcionáři datum doručení doplatku služebního příjmu do jeho dispozice (připsání doplatku na jeho účet) za účelem vydání rozhodnutí o konkrétní výši úroků z prodlení. Žalobce takovýto postup považuje za nepřiměřeně zatěžující, neboť mu není známo, kdy přesně bude doplatek služebního příjmu převeden na jeho účet a nelze na žalobci spravedlivě požadovat, aby minimálně každých 5 dní kontroloval, zdali se již doplatek služebního příjmu do jeho dispozice dostal či nikoliv. Žalovaný má být povinen postupovat podle zákona a povinnosti může ukládat pouze na základě zákona, přičemž žalobci není známo, na základě jakého ustanovení došlo žalobci ke stanovení této povinnosti. Má se tudíž jednat o svévolné rozhodnutí žalovaného bez zákonného podkladu.
35. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, pod posledním, **sedmým žalobním bodem**, má žalobce za to, že výrok č. II je v rozporu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“) a § 177 zákona o služebním poměru. Žalovaný údajně záměrně nesprávně vyhodnotil úspěšnost žalobce v řízení o odvolání tak, aby mohla být náhrada nákladů přiznána v nižší míře, nežli žalobci náleží. V případě, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem a žalobci Napadeným rozhodnutím přiznal doplatek za veškerou nezákonně nařizovanou přesčasovou službu, měl dle jeho názoru žalobce plný úspěch ve věci a nebylo na místě náhradu nákladů řízení poměrně krátit. Žalobci tak měla být přiznána náhrada nákladů řízení za úkon právní služby spočívající v sepsu odvolání ze dne 18. 12. 2018 v prostudování spisu ze dne 8. 3. 2019 dle advokátního tarifu v plné výši. Žalobci měla být dále na náhradě nákladů řízení vedle tzv. režijního paušálu dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu přiznána i náhrada hotových výdajů ve formě cestovních výdajů dle § 13 odst. 1, 5 a náhrada promeškaného času dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu.

IV. Vyjádření žalovaného

36. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 9. 2019 rekapituloval průběh správního řízení a poukázal na důvody, pro které přistoupil ke změně Prvostupňového rozhodnutí. Žalobní námitky označil obecně za neopodstatněné a zdůraznil, že společně se správním orgánem prvního stupně postupoval podle právního názoru vysloveného v původním rozsudku Městského soudu, tudíž žalobce fakticky brojí proti závěrům zdejšího soudu. Podotkl rovněž, že žalobce v žalobě pouze rozsáhle opakuje odvolací námitky, s nimiž se žalovaný bezezbytku vypořádal v Napadeném rozhodnutí. Proto také u jednotlivých žalobních námitek na Napadené rozhodnutí žalovaný odkazoval.
37. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že žalobce podal odvolání dne 19. 12. 2018 a dne 18. 1. 2019 byl určen senát poradní komise k jeho projednání. Podáním odvolání bylo zahájeno odvolací řízení, avšak ze skutečnosti, že prvostupňové řízení bylo zahájeno již v

roce 2017 a že v roce 2017 bylo provedeno první odvolací řízení, nelze dovodit, že by se při druhém odvolacím řízení měl žalovaný jako odvolací orgán řídit již neúčinným a neplatným vnitřním předpisem. Aktuální rozkaz policejního prezidenta č. 281/2017 nadto obsahuje přechodná ustanovení, když z bodu VI. písm. a) rozkazu plyne, že *„řízení, kterým se ke dni účinnosti tohoto rozkazu zabývá poradní komise policejního prezidenta podle dosavadních předpisů, dokončí dosavadní poradní komise policejního prezidenta podle dosavadních předpisů; do doby dokončení řízení jsou dosavadní členové poradní komise nadále jejími členy“*. Poradní komise se však ke dni 1. 11. 2017, tedy k okamžiku nabytí účinnosti rozkazu, řízením ve věci žalobce nezabývala. Všechny úkony v řízení pak za komisi činí předseda senátu. Prvním úkonem senátu je až hlasování o návrhu rozhodnutí odvolacího orgánu, který zpracuje předseda senátu, a které je neveřejné. Jiné jednání senátu pravidla jednání poradní komise nepředpokládají, žalobce tudíž na jednání senátu nemohl být přizván.

38. K **druhému a třetímu žalobnímu bodu** žalovaný odkázal na původní rozsudek Městského soudu s tím, že neshledal žádný rozumný důvod, proč by v řízení, ve kterém je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, měl přihlížet a vypořádávat se s jinými rozsudky správních soudů, navíc vydanými na téže úrovni správního soudnictví. S judikaturou Nejvyššího správního soudu je podle žalovaného jak původní rozsudek Městského soudu, tak Napadené rozhodnutí plně v souladu. Proto považuje žalovaný další námitky žalobce týkající se fixace plánů služeb, jakož i hodnocení nahodilosti důvodů pro nařízení služby přesčas za irrelevantní.
39. K rozporu námitky promlčení s dobrými mravy, kterou žalobce vznesl pod čtvrtým žalobním bodem, žalovaný zdůraznil, že podle výroku (iii) Napadeného rozhodnutí je namítáno *„promlčení nároku na doplatek služebního příjmu“*, což má být zásadní rozdíl. Zdejší soud měl v původním rozsudku Městského soudu totiž konstatovat, že nedošlo k promlčení služebního příjmu za službu konanou v lednu 2014, nicméně žalovaný doplnil, že v lednu 2014 (žalovaný zřejmě míní v lednu 2017, pozn. soudu) došlo k promlčení nároku na služební příjem za službu přesčas odslouženou v předchozích měsících. Z tohoto důvodu bylo období od 1. 1. 2014 do 22. 1. 2014 žalovaným posouzeno a žalobci byl za službu přesčas vykonanou dne 18. 1. 2014 přiznán doplatek služebního příjmu. Žalovaný s odkazem na Napadené rozhodnutí dále odmítl tvrzení žalobce, že v tomto dni vykonal službu přesčas v odlišném rozsahu. V původním rozsudku Městského soudu pak zdejší soud měl rovněž konstatovat, že vznesená námitka promlčení nebyla v rozporu s dobrými mravy, proto by další dokazování v tomto směru popíralo závazný právní názor soudu.
40. K **pátému žalobnímu bodu** nejprve žalovaný vyjádřil názor, že žalobce text Napadeného rozhodnutí dezinterpretuje. Žalovaný označil za obecnou odvolací námitku, ve které žalobce rozporoval, že nebyl správně určen rozsah přesčasové služby, kterou vykonal. Co se týká návrhu na doplnění dokazování o přehled vykonané řádné služby, považoval žalovaný tento důkazní návrh za irrelevantní. Rozsah, ve kterém byla vykonána služba přesčas, dle žalovaného jednoznačně plyne ze spisového materiálu a o správnosti určení rozsahu vykonané služby přesčas žalobcem nemá žalovaný s ohledem na způsob evidence doby služby a vlastnosti systému EKIS pochybnosti. K poznámce žalobce, že *on nedisponuje veškerými rozhodnými podklady, klade žalovaný otázku, kdo jiný než dotčený služební funkcionář a právě žalobce by měl mít přehled a poklad o tom, v jakém rozsahu vykonával službu v konkrétních měsících*. Žalobce pak údaje zjištěné z důkazů

shromážděných žalovaným žádným konkrétním způsobem nespороval, resp. nepředložil žádný podklad, z něhož by plynuly jiné závěry.

41. Co se týká tabulek vytvořených oddělením služebních příjmů a sociálních evidencí odboru personálního Policejního prezidia, jde o podklad a výpočet doplatku služebního příjmu provedený odborným pracovištěm, které je k tomuto výpočtu povoláné, přičemž o správnosti způsobu výpočtu žalovaný nepochybuje. Vstupní údaje vychází ze systému EKIS, který eviduje veškeré záznamy o služebním poměru žalobce. Na základě vstupních údajů je pak provedena počítačovým programem početní operace, která stanoví konkrétní výši doplatku služebního příjmu. Žalovanému není zřejmé, jak více by měl výpočet odůvodnit. Přitom ani žalobce nenamítal, jak konkrétně a zda byl provedeným výpočtem krácen na svých právech.
42. Podle názoru žalovaného nebyla služba přesčas žalobci nařizována z důvodu personálního podstavu, nýbrž ze zákonných důvodů, což ve dnech, ve kterých žalobci nebyl přiznán doplatek služebního příjmu, potvrdil i původní rozsudek Městského soudu, a za ostatní mu byl přiznán doplatek služebního příjmu.
43. K šestému žalobnímu bodu směřujícímu do výroku (iv) Napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nespátřuje na požadavku oznámit a prokázat doručení doplatku do dispozice žalobce nic nezákonného s ohledem na to, že úroky z prodlení plynou od počátku prodlení až do zaplacení doplatku služebního příjmu. Okamžik zaplacení je nezbytná informace, o které si nemůže služební funkcionář učinit úsudek sám. I pokud by soud neshledal vhodnost tohoto postupu, nelze podle žalovaného hovořit o tom, že by tímto postupem byla způsobena nezákonnost Napadeného rozhodnutí.
44. Co se týká sedmého žalobního bodu vztahujícímu se k náhradě nákladů řízení, žalovaný připomněl, že žalobce v odvolání jednoznačně a prokazatelně rozporoval závěry Prvostupňového rozhodnutí a požadoval, aby mu byl (v rozporu se závěry původního rozsudku Městského soudu) přiznán doplatek služebního příjmu i za službu přesčas vykonanou ve dnech 18. 1. 2014, 11.-12. 2. 2014, 13. 2. 2014, 7.-8. 11. 2014 a 19.- 20. 2. 2016. Pokud žalobce požadoval doplatit služební příjem za veškerou údajně nezákonně nařízenou službu přesčas a žalovaný vyhověl jen v jednom případě (13. 2. 2014), nepostupoval žalovaný v rozporu se zákonem, pokud mu přiznal pouze částečnou (20%) náhradu nákladů řízení. Jiný postup by odporoval nejen logice věci, ale též zásadě hospodárného nakládání s finančními prostředky státu.
45. Pokud jde o nárokové cestovní výdaje a náhradu promeškaného času právního zástupce, žalovaný zdůraznil, že vycházel z obsahu spisového materiálu. V rámci seznámení se spisem dne 8. 3. 2019 byl žalobce (substituční zmocněnkyně jeho právního zástupce) vyzván, ať vyčíslí požadovanou náhradu nákladů řízení, a to ve lhůtě do 18. 3. 2019. Až do dne vydání Napadeného rozhodnutí tak však žalobce, resp. jeho právní zástupce neučinil. Žalobce tedy nevzněl požadavek na náhradu cestovních výdajů ani na náhradu promeškaného času stráveného cestou k právnímu úkonu. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* měl žalovaný za to, že v tomto ohledu nepochybil.

46. Žalovaný s ohledem na vše uvedené navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

V. Jednání

47. Na jednání konaném dne 7. 9. 2020 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a dosavadní argumentaci.
48. Žalobce odkázal na podanou žalobu, akcentoval mj. námitky týkající se dne 18. 1. 2014 s tím, že nárok ve vztahu k tomuto dni nemůže být ani promlčen (poukázal přitom na rozhodovací praxi Ústavního soudu k námitce promlčení uplatněné ze strany státu. Trval na tom, že uložení povinnosti tvrdit a prokazovat, bylo v rozporu s jím označenými ústavními principy.
49. Žalovaný odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě a vyjádřil se k žalobcem akcentovaným námitkám, které nepovažoval za důvodné.
50. Soud při jednání provedl k důkazu žalovaným předložený rozkaz policejního prezidenta ze dne 1. listopadu 2017, kterým se zřizuje poradní komise policejního prezidenta a některých dalších služebních funkcionářů, a to za účelem vypořádání se s prvním žalobním bodem (podrobněji viz bod 71. tohoto rozsudku). Soud zároveň při jednání nevyhověl návrhům na doplnění dokazování, jimiž žalobce jednak navrhoval provedení účastnického výslechu žalobce (k tomu srov. podrobněji bod 80. tohoto rozsudku) a dále navrhoval, aby si soud vyžádal informace o službě konané dne 18. 1. 2014, neboť měl z důvodů vyložených podrobněji v části VI. tohoto rozsudku za to, že jejich provedení by nemohlo na meritorních závěrech soudu ničeho změnit.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

51. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
52. Soud úvodem připomíná, že podle ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v rozhodném znění lze „*příslušníkovi...v důležitém zájmu služby nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*“.
53. Podle § 54 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že „*jestliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídít po dobu krizového stavu a nebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1*“.
54. Podle § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru pak „*za službu přesčas se podle odstavců 1 a 2 považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. U příslušníka s kratší dobou služby v týdnu se za službu přesčas nepovažuje služba, která nepřesahuje základní dobu služby v týdnu*“.
55. Podle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru „*příslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*“. Ústavností

tohoto ustanovení se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09 (č. 36/2012 Sb., N 195/63 SbNU 247), kde neshledal jeho rozpor s ústavním pořádkem.

56. Z § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru se podává, že „*příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.*“.
57. Dle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru se „*za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru*“.
58. Podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „*právo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlídně jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.*“.
59. Podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru konečně platí, že „*lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak.*“.
60. Mezi účastníky řízení je především sporné, zda byly žalobci přesčasy nařizovány v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Právě posouzení této otázky je přitom zásadní pro posouzení nároku žalobce na proplacení poměrné části služebního příjmu.
61. Z uvedené právní úpravy je v tomto ohledu zřejmé, že podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce (mimo případy krizového stavu nebo výjimečné případy ve veřejném zájmu dle § 54 odst. 2, kdy lze nařídít službu přesčas i nad rámec tohoto limitu) nařízena pouze v důležitém zájmu služby. V takovém případě nedochází k navýšení služebního příjmu, neboť při jeho stanovení je již s případnými přesčasovými hodinami počítáno (§ 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). Pokud však přesčasové hodiny uvedený limit přesáhnou, má příslušník nárok buď na náhradní volno, nebo na poměrnou část příslušného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku. Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem.
62. Soud zdůrazňuje, že služba přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídít výkon služby nad rámec základní doby služby (která činí dle § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru 37,5 hodin týdně). Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Službu přesčas lze nařídít pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou

kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny. Důležitý zájem služby však nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku příslušníků, případně plněním běžných úkolů příslušného policejního útvaru, které nemají charakter náhlé výjimečnosti. Každou takovou službu přesčas je pak nutné odůvodnit tím, že se tak stalo v důležitém zájmu služby. Je přitom na správním orgánu, aby jednoznačným, průkazným a nezpochybnitelným způsobem prokázal, že služba přesčas není z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, nežli připouští právní úprava, tj. v souladu s důležitým zájmem služby.

63. K tomuto právnímu výkladu i k dalším otázkám souvisejícím s nařizováním služeb přesčas příslušníkům bezpečnostních sborů existuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011 - 126, publ. pod č. 2823/2013 Sb. NSS, ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013 - 41, publ. pod č. 2900/2013 Sb. NSS, ze dne 15. 10. 2015, čj. 1 As 183/2015 - 63, publ. pod č. 3341/2016 Sb. NSS, ze dne 22. 6. 2017, čj. 7 As 334/2016 - 22, ze dne 18. 1. 2018, čj. 9 As 27/2017 - 31, ze dne 14. 6. 2018, čj. 7 As 148/2017 - 22, ze dne 27. 9. 2018, čj. 9 As 207/2018 - 20, ze dne 15. 11. 2018, čj. 9 As 447/2017 - 26 nebo ze dne 8. 7. 2020, čj. 7 As 36/2019 - 30.
64. V posuzované věci soud považuje za zásadní, že rozhodnutí žalovaného ve věci předmětné žádosti žalobce o doplacení služebního příjmu ze dne 23. 1. 2017 již bylo jednou soudnímu přezkumu podrobeno. V původním rozsudku Městského soudu, jímž bylo původní rozhodnutí žalovaného o žádosti zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, se pak zdejší soud vyjádřil konkrétně k většině období, za která žalobce požadoval doplatek služebního příjmu, a zavázal žalovaného ve vztahu k nim postupovat následovně:
- a) služba přesčas byla žalobci nařízena v souladu se zákonem (nárok na doplatek tudíž žalobci nevznikl) ve dnech 18. 1. 2014, 11.-12. 2. 2014, 7.-8. 11. 2014 a 19.-20. 2. 2016,
 - b) služba přesčas nebyla žalobci nařízena v souladu se zákonem (nárok na doplatek tudíž žalobci vznikl) ve dnech 27.-28. 1. 2014, 3. 5. 2014 a 2.-3. 9. 2015,
 - c) doplnit spisový materiál, resp. blíže odůvodnit důvody služby přesčas při posílení zajištění bezpečnostních akcí v kombinaci s nepřítomností jiných příslušníků ve dnech 13. 2. 2014, 3.-4. 9. 2014 a 8.-9. 9. 2014.
65. Soud přitom nyní ověřil, že v novém řízení Napadeným rozhodnutím žalovaný přiznal žalobci doplatek služebního příjmu i za veškeré dny uvedené ad c), u nichž zdejší soud v původním rozsudku Městského soudu ještě pro dílčí nepřezkoumatelnost původního rozhodnutí žalovaného nemohl zaujmout k existenci nároku na doplatek jasný názor. Již z toho důvodu je tedy zřejmé, že žalobci bylo žalovaným při respektu k závaznému právnímu názoru vyjádřenému v původním rozsudku Městského soudu vyhověno v maximálním možném rozsahu.
66. Přesto se Městský soud dále zabýval jednotlivými žalobními námitkami, přitom shledal, že žaloba není důvodná.
67. Soud k uplatněným žalobním námitkám nejprve v obecné rovině předesílá, že byly žalobcem konstruovány mnohdy obecným způsobem, když žalobce do značné míry čerpal z uplatněných odvolacích námitek, které však již žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádal, přičemž žalobce na toto vypořádání žalovaného nerefletoval a nyní v žalobě obdobné námitky znovu opakoval, aniž by bral v potaz argumentaci žalovaného k nim.

68. Soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
69. Žalobce při konstrukci žalobních námitek ve velké míře ignoroval skutečnost, že se obdobnými námitkami zabýval žalovaný v Napadeném rozhodnutí a v mnoha ohledech i zdejší soud v původním rozsudku Městského soudu. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě nereagoval na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil v zásadě na opakování neúspěšných odvolacích námitek, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty.
70. Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na odvolací námitky žalobce, uvedl žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v mnohém překrývají s žalobcem dříve uplatněnými odvolacími námitkami. Nové jsou, z povahy věci, toliko námitky pod prvním a sedmým žalobním bodem, neboť se vztahují k řízení před žalovaným jakožto odvolacím orgánem.
71. K **prvnímu žalobnímu bodu**, v němž se žalobce za účelem dovození svého nároku na účast na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta dovolával použití vnitřního předpisu upravujícího pravidla jednání poradní komise, který byl účinný v době zahájení řízení o žádosti, resp. v době, kdy žalovaný rozhodoval o prvním odvolání žalobce, soud uvádí, že tato námitka je nedůvodná. Jednak platí obecná právní zásada, že není-li výslovně stanoveno jinak, procesní předpisy, tedy pravidla upravující postup v určitém řízení se použijí ta, která jsou účinná právě v době vedení řízení (na rozdíl od předpisů hmotného práva, které se v zásadě aplikují ty, jež jsou účinné v době posuzovaného jednání či jiné právní skutečnosti). Za druhé, jak správně upozorňuje žalovaný, rozkaz policejního prezidenta č. 281/2017], účinný od 1. 11. 2017 obsahuje v čl. IV a) výslovné přechodné ustanovení, podle něž se podle dosavadních předpisů dokončí (pouze) ta řízení, kterými se ke dni účinnosti rozkazu (1. 11. 2017) poradní komise právě zabývala. Žalobce však podal odvolání až 19. 12. 2018, tudíž na jeho projednání v poradní komisi se již použil nový rozkaz policejního prezidenta č. 281/2017, včetně jeho přílohy č. 1 upravující pravidla jednání poradní komise. Podle tohoto vnitřního předpisu nevzniká žalobci nárok na účast na jednání senátu poradní komise. Ani z § 194 zákona o služebním poměru, který normuje postavení poradní komise, nelze dovodit právo žalobce na účast na jejím jednání (pokud se

takové jednání vůbec koná). Soud pak připomíná, že správní řízení je zásadně ovládáno zásadou písemnosti. V této souvislosti upozorňuje soud pro úplnost na judikatorní závěry k (ne)účasti účastníka správního řízení na jednání obdobného poradního orgánu, jakým je rozkladová komise, kdy Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2019, čj. 6 Afs 273/2018 - 123 příhodně konstatoval: *„Ani při jednání rozkladové komise nemusel být stěžovatel přítomen. Stěžovatel tvrdí, že městský soud mu proti smyslu a účelu zákona upřel práva. Zákon však stěžovateli tvrzená práva vůbec nepřiznává. Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 3 Afs 168/2016 – 163 konstatoval, že rozkladová komise není sama o sobě správní orgán, proto nemá nikdo nárok na účast na jejím jednání. Stěžovateli nebyla umožněna účast na jednání rozkladové komise v souladu s jejím jednacím řádem, jak vysvětlil již městský soud (bod 50 napadeného rozsudku). Stejně tak městský soud s odkazem na relevantní judikaturu rozebral, že rozkladová komise je poradním orgánem bankovní rady a její návrh má pouze doporučující charakter. Rozkladová komise není orgánem, který o rozkladu rozhoduje (viz bod 47 napadeného rozsudku). S těmito závěry se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje, a nepovažuje proto kasační námitku za důvodnou.“* Podle názoru Městského soudu v Praze jsou tyto závěry aplikovatelné i ve vztahu k účasti na jednání poradní komise policejního prezidenta.

72. Soud po přezkoumání spisového materiálu k námitce žalobce ověřil, že v něm z fáze projednání věci poradní komisí nechybí žádná nezbytná listina. Poradní komise nemusí provádět dokazování, není-li to s ohledem na doposud zjištěné důkazy potřeba. Přesto je z č. l. 496-499 patrné, že si poradní komise nechávala vypočítat od odboru personálního policejního prezidia konkrétní výši doplatku služebního příjmu a zaslat popis jeho jednotlivých položek. Soud obecně doplňuje, že ve stadiu správního řízení před odvolacím orgánem se dokazování provádí spíše výjimečně. Ze spisu je rovněž patrné, že návrh rozhodnutí žalovaného poradní komise připravila a odhlasovala (dne 4. 4. 2019) až po nahlížení právního zástupce žalobce do spisu (dne 8. 3. 2019), tudíž je přirozené, že tyto informace v rámci nahlížení nemohly obsahem spisu ještě být. Pro úplnost pak soud doplňuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, čj. 5 As 136/2014 - 85 *„[n]ávrh rozhodnutí vypracovaný senátem poradní komise žádným způsobem nepřispívá ke zjištění skutkového stavu věci, tudíž jej nelze považovat za podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, k němuž by měl účastník právo se vyjádřit podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.“* Soud uzavírá, že námitka uvedená pod prvním žalobním bodem je nedůvodná.
73. Ke druhé žalobní námitce soud nejprve připomíná závěry původního rozsudku Městského soudu shrnuté v bodě 64. tohoto rozsudku. Jedenáctý senát zdejšího soudu se každou žalobcem sporovanou službou přesčas podrobně zabýval a došel k závěru, že toliko ve vztahu ke službě ve dnech uvedených pod písmenem c) v bodě 64. tohoto rozsudku neobsahoval tehdy správní spis dostatek podkladových informací pro posouzení, zda měl či neměl být žalobci doplatek služebního příjmu i za službu v tyto dny přiznán. Prvostupňovým rozhodnutím korigovaným Napadeným rozhodnutím pak již doplatek žalobci přiznán byl i za služby ve všech těchto dnech. Žalobce tak fakticky vznáší námitku proti původnímu rozsudku Městského soudu v té jeho části, v níž soud potvrdil, že nárok na doplatek služebního příjmu žalobci v určitých dnech nevznikl.
74. Soud k tomu uvádí, že již jen z právně-formálních důvodů nemohl žalovaný s ohledem na jeho vázanost právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. rozhodnout po vrácení věci původním rozsudkem Městského soudu jinak, resp. nemohl rozhodnout „více ve

prospěch“ žalobce. Svým vlastním rozsudkem je pak, až na judikatorně dovozené výjimky, vázán i soud samotný (srov. § 49 odst. 10 a § 54 odst. 6 s. ř. s.).

75. Přílehlavě tuto právní otázku shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 31/2016 - 36, když judikoval, že „[z]ávaznost kasačního rozhodnutí soudu však není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci pouze ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu **byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy**, podle níž má být věc posuzována“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS). Rozšířený senát následně v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, uvedl, že průlom v závaznosti zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci může nastat i **při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí**. Ač byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k závaznosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, lze je aplikovat rovněž ve vztahu k závaznosti zrušujícího rozsudku krajského soudu (zde Městského soudu v Praze). Opačný závěr, tedy povinnost správních orgánů a konečně i městského soudu řídit se dříve vysloveným závazným právním názorem za situace, kdy **v mezidobí došlo (byť v jiné, typově však obdobné věci) k formulaci odlišného právního závěru Nejvyšším správním soudem**, by byl i v rozporu se zásadou procesní ekonomie a v konečném důsledku i s požadavkem na účinnou ochranu práv osob dotčených činností veřejné správy. Taková rozhodnutí by v případě podání kasační stížnosti a jejich přezkumu Nejvyšším správním soudem nemohla obstát, neboť i ten je (s výjimkou aktivace rozšířeného senátu) vázán svou předchozí judikaturou. Formalistické lpění na dodržení mezitím překonaného závazného právního názoru městského soudu by tak mělo jediný reálný efekt – prodloužení soudního i správního řízení ve věci. Z hlediska právní jistoty adresátů veřejné správy i její obecné kultivace je naopak žádoucí, aby správní orgány ve své činnosti v maximální možné míře respektovaly právní závěry soudů vyslovené ve skutkové a právně obdobných věcech.“ (pozn. zvýrazněno soudem).
76. Žalobce však ve své námitce neupozorňuje ani na změnu právní úpravy, ani na odlišnou judikaturu Nejvyššího správního soudu; nezměnila se ani rozhodná skutková zjištění, na jejichž základě jedenáctý senát zdejšího soudu došel již v původním rozsudku Městského soudu k závěru, že ve dnech 18. 1. 2014, 11.-12. 2. 2014, 7.-8. 11. 2014 a 19.-20. 2. 2016 byla žalobci služba přesčas nařízena v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru z důvodu absence jiného konkrétního příslušníka, který byl uznán dočasně neschopným výkonu služby buď z důvodu nemoci, nebo z důvodu udělení služebního volna za účelem ošetřování člena rodiny. Rozhodná právní úprava se nezměnila a zdejší soud opřel odůvodnění původního rozsudku Městského soudu ohledně těchto služeb žalobce i o judikaturu soudu kasačního (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011 - 126, ze dne 15. 10. 2015, čj. 1 As 183/2015 - 63, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 9 As 258/2017 - 32), která v mezidobí nebyla překonána. Naopak ji potvrdil Nejvyšší správní soud například i ve svém recentním rozsudku ze dne 8. 7. 2020,

čj. 7 As 36/2019 - 30, kde konstatoval, že „[p]racovní neschopnost jednoho příslušníka a nutnost jej po dobu jeho nepřítomnosti zastoupit, lze akceptovat jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas. Ve smyslu rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 183/2015, je tomu tak tehdy, jestliže pracovní neschopnost nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny, tj. příslušnému služebnímu funkcionáři nebyla objektivně známa při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc. Hodnocení akceptovatelnosti pracovní neschopnosti jako důvodu přesčasové služby je tedy závislé na okamžiku, kdy se o důvodu nepřítomnosti služební funkcionář dozvěděl. V případě služebního volna pak městský soud rovněž správně upozornil na to, že je třeba rozlišovat, z jakého důvodu bylo tomu kterému příslušníkovi uděleno služební volno a kdy o jeho poskytnutí jednotliví příslušníci požádali (k tomuto časovému okamžiku blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 207/2018 - 20, či ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 As 447/2017 - 26).“.

77. Z Prvostupňového rozhodnutí i spisového materiálu (str. 6 a 7 Prvostupňového rozhodnutí a tam odkazovaná čísla listů spisového materiálu) nade vší pochybnost plyne, že se služební funkcionář dozvěděl o jednotlivých důvodech nepřítomnosti jiného (zastupovaného) příslušníka, pro které oprávněně nařídil žalobci službu přesčas v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, až po zafixování plánu služeb na příslušný měsíc, konkrétně:

- službu přesčas dne 18. 1. 2014 nařídil dne 15. 1. 2014 na základě potvrzení o placené pracovní neschopnosti zastupovaného příslušníka počínající dnem 12. 1. 2014,
- službu přesčas ve dnech 11.-12. 2. 2014 nařídil dne 9. 2. 2014, když služební volno zastupovaného příslušníka k ošetřování člena rodiny se vztahovalo pouze k uvedeným dvěma dnům a bylo doplněno příslušnou žádankou zastupovaného příslušníka,
- službu přesčas ve dnech 7.-8. 11. 2014 nařídil dne 5. 11. 2014, když služební volno zastupovaného příslušníka k ošetřování člena rodiny se vztahovalo k období 6.-13. 11. 2014 a bylo doplněno příslušnou žádankou zastupovaného příslušníka,
- službu přesčas ve dnech 19.-20. 2. 2016 nařídil dne 17. 2. 2016, když služební volno zastupovaného příslušníka k ošetřování člena rodiny se vztahovalo k období 11.-23. 2. 2016 a bylo doplněno příslušnou žádankou zastupovaného příslušníka.

78. I když tedy docházelo k zafixování plánů služby na dotčené měsíce v různé dny měsíce předcházejícího, z výše uvedeného je zcela zřejmé, že i kdyby měsíční plán služeb byl zafixován vždy k témuž dni, jak se dovolává žalobce, kterým by mohl být nejpozději 25. den předchozího kalendářního měsíce, ničeho by to nezměnilo na závěru, že výše uvedené události byly z pohledu služebního funkcionáře nepředvídatelné i k tomuto jednotnému datu. Systematika plánování služeb tak nebyla jakkoli kladena žalobci příslušnými orgány k tíži.

79. Jestliže žalobce v této námitce odkazuje na jiné rozsudky zdejšího soudu, jmenovitě rozsudek ze dne 11. 4. 2019, čj. 10 Ad 16/2015 - 137, nebo ze dne 11. 3. 2019, čj. 10 Ad 12/2015 - 82, soud bez ohledu na shora uvedenou formálně-právní vázanost rozhodnutím v téže věci konstatuje, že uvedené rozsudky byly vydány na zásadně odlišném skutkovém půdorysu, když jimi přezkoumávaná, a následně zrušená, rozhodnutí žalovaného nebyla dostatečně podložena obsahem spisového materiálu (prvně zmiňovaný rozsudek) nebo v nich dokonce nebyl ani konkretizován důvod nařízení služby přesčas (druhý zmiňovaný rozsudek). Taková situace však v nyní posuzované věci žalobce nenastala. Nicméně, jak v

bodech 63 a 64 prvně zmiňovaného rozsudku, tak v bodech 80 a 81 druhého zmíněného rozsudku zdejší soud ve vztahu k nařízení služby přesčas z důvodu pracovní neschopnosti nebo ošetřování člena rodiny akcentoval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, čj. 9 As 27/2017 - 31, kritérium předvídatelnosti této nepřítomnosti z hlediska služebního funkcionáře při fixaci rozvrhu služeb na další měsíc. Napadené rozhodnutí proto není v této otázce v rozporu ani s těmito rozsudky. Námitka pod druhým žalobním bodem je tak rovněž nedůvodná.

80. Ke **třetímu žalobnímu bodu** soud předesílá, že se s obdobně formulovanou odvolací námitkou vypořádal žalovaný již v Napadeném rozhodnutí a soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje. Naplněnost útvaru, kde žalobce v posuzovaných letech 2014 až 2016 sloužil, v rozsahu 95-98 % ani podle názoru soudu nelze hodnotit jako personální podstav, který by vyžadoval systematické využívání (či spíše zneužívání) služby přesčas ze strany příslušných policejních orgánů. Soud má za to, že ve správním spise je dostatek písemných podkladů (tabulek a dat) ohledně docházky v útvaru a nařizování služby přesčas žalobci pro ověření zákonnosti a správnosti Napadeného rozhodnutí (srov. též bod 89 tohoto rozsudku dále). Žalobcem navrhovaný účastnický výslech jeho samého pak podle přesvědčení soudu nemůže přinést do těchto exaktních faktů ničeho zásadně jiného. Žalobce by sice mohl soudu předestřít svůj celkový vjem z nakládání se službami

přesčas v útvaru, sám nicméně ani v podané žalobě netvrdí, že by soudu mohl poskytnout a doložit konkrétní odlišné údaje vztahující se ke konkrétním datům, které nastaly před 4,5 až 6,5 lety. Přitom platí, že pokud žalobce takovými údaji, které jsou zachycené na listině nebo nosiči dat, disponoval nebo disponuje, nic mu nebránilo je ve správním nebo tomto soudním řízení předložit. Soud pak pro úplnost připomíná, že i podle § 131 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 64 s. ř. s. subsidiárně použije též v soudním řízení správním, je účastnický výslech ve sporném řízení toliko výjimečným a podpůrným důkazním prostředkem, který se použije jen při nedostatku jiných důkazů k prokázání předmětné skutečnosti. S ohledem na shora uvedené taková situace podle přesvědčení zdejšího soudu ve vztahu k nařizování služeb přesčas žalobci nenastala.

81. Pokud se snad žalobce pozastavuje nad tím, proč na službu přesčas v inkriminované dny nebyl naven jiný příslušník, Městský soud v Praze připomíná názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, čj. 1 As 153/2018 - 46, podle nějž „[j]estliže okolnosti nesvědčí tomu, že by služební funkcionář postupoval vůči žalobci diskriminačně, není nutné odůvodnit, proč právě jeho pro službu přesčas vybral. Často totiž v případě, že všichni příslušníci jsou stejně vycvičení, může být jedno, kdo službu přesčas vykoná; musí ji pouze někdo vykonat. Jestliže tedy nejsou ze skutkových okolností zřejmé nějaké diskriminační důvody nařízení přescasu, což ze správního spisu neplyne a žalobce nic takového v žalobě ani netvrdil, není nutné odůvodňovat, proč byla služba nařizována právě konkrétnímu příslušníkovi.“. Žalobce pak žádné diskriminační okolnosti týkající se toho, proč měl být na službu přesčas za jiného příslušníka vybrán právě on, ani netvrdil, natož doložil. Nebylo pak úlohou soudu za žalobce takové případné okolnosti hledat. Soud však považuje za vhodné připomenout, že zvlášť (tj. nad rámec standardního příjmu)

neproplácená služba přesčas, která byla nařízena v důležitém zájmu služby do rozsahu 150 hodin ročně, je již zákonodárcem nastavena jako imanentní součást služebního poměru příslušníků bezpečnostního sboru, tedy její výkon je již zohledněn ve standardním služebním příjmu příslušníka (viz § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). Jak žalovaný správně připomenul, v letech 2015 a 2016 byla žalobci služba přesčas nařízena vždy pouze jednou v rozsahu 24 hodin, v roce 2014 bylo její nařizování výrazně četnější, avšak 150-hodinový rámec nebyl překročen a nakonec žalovaný v Napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, ve kterých dnech byla nařízena oprávněně a ve kterých nikoli, a za ty poskytl žalobci příslušný doplatek služebního příjmu.

82. Jestliže se žalobce obecně dovolává toho, že namísto nařízení služby přesčas mělo být využitou změny rozvržení doby služby podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru nebo služební pohotovosti podle § 62 téhož zákona, soud neshledal, že by zákonnou podmínkou nařízení služby přesčas podle § 54 téhož zákona byla nemožnost využití, resp. prokázání nemožnosti využití těchto institutů, byť se mohou jevit jako věcně vhodný a racionální způsob výběru konkrétních příslušníků ke službě přesčas. Soud pak připomíná, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Žalobce přitom nikterak netvrdil, natož soudu doložil, ve kterých konkrétních dnech měl vykonat službu přesčas, aniž by měl nařízenou služební pohotovost, a zejména pak ve kterých dnech vykonal službu přesčas na místo toho, aby byla nařízena jinému konkrétnímu příslušníkovi, který měl ve stejném termínu služební pohotovost nařízenou. Z výše uvedených důvodů proto považuje soud i námitky pod třetím žalobním bodem za nedůvodné.
83. Žalobce se pod **čtvrtým žalobním bodem** dovolává rozporu námítky promlčení, uplatněné žalovaným, s dobrými mravy, přičemž v tomto ohledu považuje Napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s řadou žalobcem navrhovaných důkazů, které měly jeho tvrzení podpořit a měly mít původ v letech 2012 a 2013. Soud předně ověřil, že žalobce ve své žádosti ze dne 23. 1. 2017 žádal o doplacení služebního příjmu a nároků odvíjejících od služebního příjmu „za nezákonně **nařízenou** službu přesčas do limitu 150 hodin **nařízených** přesčasových hodin **za rok** 2014, 2015 a 2016, které nebyly proplaceny“ (pozn. zvýrazněno soudem). I s přihlédnutím ke znění § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru pak soud nemá pochybnosti o tom, že žádost se týká služby přesčas, kterou žalobce *vykonal* v roce 2014 až 2016.
84. Je proto na místě připomenout závěr, k němuž došel jedenáctý senát v původním rozsudku Městského soudu v otázce běhu promlčecí lhůty, když uvedl, že „[z] *napadených rozhodnutí je patrné, že se žalovaný, ani služební funkcionář rozhodující v prvním stupni, počátkem promlčecí doby skutečně vůbec nezabývali, když pouze konstatovali, že uplynula dne 23. 1. 2017. Soud se rovněž neztotožnil s odůvodněním běhu promlčecí lhůty v napadeném rozhodnutí. Podle odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 9/2013 platí, že nárok na poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas vzniká prvním dne čtvrtého*

kalendářního měsíce po výkonu služby přesčas. Služební funkcionář v rozhodnutí prvního stupně uplatnil právo promlčení ve vztahu k nařízené službě přesčas konané v době od 1. 1. 2014 do 22. 1. 2014, přestože z výše uvedeného vyplývá, že nárok za službu přesčas za leden 2014 vznikl až dne 1. 4. 2014 a žádost o doplatek služebního příjmu za službu přesčas žalobce podal dne 23. 1. 2017. K promlčení služebního příjmu za službu přesčas konanou v lednu 2014 tak nedošlo, neboť žalobce právo uplatnil před uplynutím tříleté promlčecí lhůty počítané od 1. 4. 2014.“. I s drobnou korekcí, že lhůta by měla u služeb přesčas vykonaných v lednu 2014 začít běžet až od 1. 5. 2014, nikoli 1. 4. 2014 (tři následující kalendářní měsíce pro eventuální čerpání náhradního volna byly únor, březen a duben), je pak jednoznačné, že žádost o doplatek týkající se služeb přesčas vykonaných žalobcem od počátku roku 2014, která byla podaná před tímto datem, byla vznesena včas a případná námitka promlčení ze strany žalovaného je neúčinná. Tedy, teprve pokud by žádost žalobce byla podána 1. 5. 2017 nebo později, bylo by možné uvažovat o promlčení jeho nároku na doplatek za službu přesčas vykonanou v lednu 2014 a později.

85. I žalovaný si byl této skutečnosti dle odůvodnění Napadeného rozhodnutí nepochybně vědom a korigoval ve věci promlčení závěry správního orgánu prvního stupně. Byť by pak podle názoru soudu bylo správné výrok (iii) z rozhodnutí zcela vypustit, tj. námitku promlčení v žádném ohledu neuplatňovat, formuloval ji žalovaný – zřejmě jen pro jistotu - ve vztahu k nároku na doplatek služebního příjmu, který by žalobci vznikl od 1. 1. 2014, tj. v podstatě týkající se eventuální služby přesčas vykonané žalobcem v září 2013. Jak již ale soud uvedl výše, nemá pochyb o tom, že žalobcova žádost ke službám přesčas konaným v roce 2013 či dříve nesměřovala. Výrok (iii) Napadeného rozhodnutí je tak sice nadbytečný, nečiní ale toto rozhodnutí nezákonným.
86. Za této situace nedává smysl a bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení posuzovat beztak neefektivní námitku promlčení z hlediska souladu s dobrými mravy, včetně toho, zda žalovaný oprávněně neprovedl důkazy navrhované žalobcem v tomto směru. Proto se soud námitkami souvisejícími s údajným promlčením nároku žalobce dále nezabýval. Soud nicméně připomíná, že již z původního rozsudku Městského soudu se v této věci s odkazem na konstantní judikaturu podává následující: *„V nyní projednávané věci nelze dospět k závěru, že by jediným účelem uplatněné promlčecí námitky bylo poškození žalobce. Žalovaný je v případě všech projednávaných nároků policejních příslušníků na služební příjem zjevně veden snahou o dosažení cíle hospodářského. Z obsahu správního spisu jakož i z přístupu žalované není zřejmé, že by se žalobce snažil úmyslně poškodit či znevýhodnit. Rozpor s*

dobrymi mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy by rozpor s dobrými mravy byl ve výjimečné intenzitě. Toto v dané věci konstatovat nelze. Žalovaným uplatněná námitka promlčení nebyla soudem shledána nemravnou.“

87. Žalobce však pod tuto námitku zahrnul i své tvrzení, že služba přesčas, která mu byla nařízena dne 18. 1. 2014, nebyla v rozsahu 6 hodin, jak uzavřel žalovaný v Napadeném rozhodnutí, nýbrž mělo jít podle názoru žalobce o službu přesčas nařízenou a jím

odslouženou v rozsahu 24 hodin. Soud má za to, že se s touto námitkou vypořádali již jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, který k ní na str. 18 Napadeného rozhodnutí uvedl: „Jediným dnem, kdy byla odvolateli nařízena služba přesčas v jiném rozsahu, je den 18. ledna 2014, kdy odvolatel vykonal službu přesčas v rozsahu 6 hodin. Ředitel útvaru vypořádal tuto námitku na straně 15 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „Pokud je mu (pozn. odvolateli) pak nařízen výkon služby mimo ideální plán, nejedná se automaticky o výkon služby přesčas, ale část nařízené 24 hod. směny, kdy mu je část vykázána do chybějícího fondu doby služby, a zbývající část je výkonem nařízené služby přesčas.“. Jedná se o standardní a navíc zcela logický postup, neboť v praxi nelze dosáhnout ideálního naplánování směn (základní fond doby služby v týdnu). Obvykle část hodin základní doby služby v týdnu při plánování směn v rozsahu 24 hodin chybí nebo přebývá tak jako v tomto případě. Současně je nezbytné uvést, že v útvaru jsou plánovány i služby v jiné délce než 24 hodin, což plyne i z plánu služeb odvolatele, který vykonal službu délce 6 hodin například dne 27. ledna 2014, 3. února 2014 či 18. února 2014 atd.“. Soud neshledává v tomto odůvodnění ničeho nesprávného a dodává, že i ze spisového materiálu (č.l. 23, 86 a 94) vyplývá, že žalobce přes nařízenou 24-hodinovou služební pohotovost ve dnech 17.-18. 1. 2014 vykonal službu v režimu služby přesčas toliko dne 18. 1. 2014 v čase od 1.00h do 7.00h. Jak soud uvádí níže v bodu 89 tohoto rozsudku, nemá důvod nevěřit podkladům z evidencí žalovaného, včetně informačního systému EKIS, přičemž žalobce na podporu této své námitky ničeho konkrétního netvrdí. I v tomto ohledu se přitom fakticky omezuje na recepci již dříve ve správním řízení uplatněných námitek, aniž by přitom konkrétně polemizoval se závěry vyslovenými k nim žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Se zřetelem k právě vyloženým důvodům pak soud při jednání nevyhověl ani návrhu žalobce na doplnění dokazování vyžádáním si dalších blíže nespecifikovaných podkladů k předmětné službě konané dne 18. 1. 2014, neboť by jejich provedení i se zřetelem k nedostatku konkrétních žalobních tvrzení nebylo způsobilé na právě vyslovených závěrech ničeho změnit.

88. Pod **pátým žalobním bodem** byla namítána nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí dílem pro nedostatek skutkového (důkazního) základu, dílem pro nevypořádání se s odvolacími námitkami k tomu směřujícími. Žalobce zpochybňuje zejména autenticitu výstupních informací z informačního systému EKIS a propočty personálního oddělení žalovaného týkající se docházky, resp. různých druhů konaných služeb či absencí příslušníků ve službě. Soud však po přezkoumání odůvodnění Napadeného i Prvostupňového rozhodnutí a obsahu správního spisu shledal i tuto námitku nedůvodnou.
89. Soud nejprve uvádí, že takřka shodnými námitkami se žalovaný podrobně a srozumitelně zabýval, a to na str. 13-17 Napadeného rozhodnutí, včetně odkazů na příslušné listy spisového materiálu (rubriky k Námitkám č. III, IV a VIII). Závěry žalovaného, potažmo již správního orgánu prvního stupně mají dle zjištění soudu oporu ve spisové dokumentaci. Soudu je z vlastní činnosti známo, že žalovaný, resp. Policie ČR léta používá plošně informační systém EKIS jako evidenci pracovních, resp. služebních (ne)přítomností a dalších personálních údajů, na jehož správnosti stojí rozhodování o velké řadě pracovníprávních (služebních) otázek, vč. odměňování příslušníků. Soud nemá důvod věrohodnost výstupů z tohoto systému zpochybňovat, stejně jako údaje nebo analýzy připravené k tomu povolaným odborným útvarem žalovaného (personální oddělení). Tak je tomu přitom zejména za situace, kdy žalobce nepředkládá soudu vlastní

ucelenou verzi všech relevantních skutečností podloženou odpovídajícími důkazy a soustředí se na prosté a paušální zpochybňování autentičnosti podkladových informací, resp. netransparentnost „algoritmů“, na jejichž základě systém EKIS příslušné výstupy poskytuje. Žalovaný pak, dle názoru soudu, velice příhodně upozornil v reakci na námitku žalobce, že nedisponuje relevantními důkazy, na to, že je to žalobce, kdo si má pro eventuální spory se zaměstnavatelem, nadřízeným apod., vést vlastní evidenci rozhodných údajů, potažmo si tyto údaje ze systému EKIS průběžně ukládat.

90. Z ničeho pak konkrétně nevyplývá ani opodstatněnost tvrzení žalobce, že práce přesčas je v útvaru žalobce nařizována v rádech desítek (ne-li stovek) tisíc hodin ročně, což má indikovat personální podstav útvaru. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci samotnému byla služba přesčas nařízena v roce 2014 v zákonném limitu 150h (a tam, kde bylo shledáno její neoprávněné nařízení, byla též dodatečně proplacena) a v letech 2015 a 2016 vždy toliko jednou. Podle názoru soudu tak nemůže být konkrétně ve vztahu k žalobci o jejím excesivním zneužívání pro řešení systémového personálního podstavu útvaru řeč.
91. K **šestému žalobnímu bodu**, jímž žalobce brojil proti dle jeho názoru nepřiměřené oznamovací a prokazovací povinnosti, kterou mu žalovaný uložil za účelem přesného výpočtu dlužného úroku z prodlení, soud uvádí, že jej shledává částečně důvodným. Soudu je zřejmé, že přesná výše úroku z prodlení je počítána vždy ke konkrétnímu dni, tedy poslednímu dni prodlení, přičemž tímto posledním dnem je den, kdy oprávněný obdrží dlužné plnění (jistinu). Konstrukce, kterou žalovaný použil za účelem stanovení úroku z prodlení, kdy zavázal žalobce, aby mu sdělil a prokázal, k jakému dni doplatek služebního příjmu obdržel na účet (případně se jinak dostal do jeho dispozice), je sice z pohledu žalovaného exaktní a podložená, není však standardní a vyžaduje nadbytečné úsilí od osoby, která je věřitelem a jejíž nárok, jehož se byla nucena domáhat, fakticky je již po splatnosti. Žalovaný by se přitom s přihlédnutím ke lhůtám pro bezhotovostní platby plynoucí ze zákona o platebním styku, které by mu v případě jeho dotazu nepochybně podrobně sdělila peněžní instituce, která pro něj vede účet a provádí tento druh plateb (zřejmě Česká národní banka), měl sám – i bez součinnosti uložené žalobci – umět dobrat data, kdy bude dlužný doplatek služebního příjmu převeden do dispozice žalobce a ke kterému tedy má být vypočten i dlužný úrok z prodlení.
92. I přes konstatovanou věcnou opodstatněnost této žalobní námítky soud nicméně neshledává, že by šlo o vadu, která by způsobila nezákonnost Napadeného rozhodnutí. Z ničeho nevyplývá a žalovaný také netvrdí, že pokud by žalobce neoznámil a nedoložil převedení doplatku služebního příjmu do jeho dispozice právě v uložené 5-denní lhůtě, jeho nárok na úrok z prodlení by zanikl nebo by jej žalovaný odmítl uhradit. Koneckonců žalobce ani nenamítal, že by úrok z prodlení, který mu dle Napadeného rozhodnutí náleží, neobdržel.
93. V neposlední řadě, k **sedmému žalobnímu bodu**, v němž se žalobce ohrazuje vůči výši Napadeným rozhodnutím přiznaných nákladů řízení a tomu, že mu nebyla přiznána náhrada hotových výdajů (cestovních a proměškaného času), soud konstatuje, že jej shledává nedůvodným.
94. Žalovaný správně odůvodnil, že žalobce se v odvolacím řízení domáhal změny posouzení celkem pěti vykonaných služeb přesčas, které správní orgán prvního stupně shledal oprávněně nařízenými, tudíž za ně odmítl žalobci přiznat doplatek služebního příjmu.

Ohledně jedné z těchto služeb, a to vykonané dne 13. 2. 2014, změnil žalovaný názor vyjádřený v Prvostupňovém rozhodnutí a žalobci za ni doplatek příjmu přiznal. Proto zcela správně žalovaný uzavřel, že žalobce měl v odvolání pětinaový úspěch, a byla mu proto v souladu s § 177

odst. 2 zákona o služebním poměru přiznána poměrně snižena, tj. pětinaová náhrada nákladů řízení oproti situaci, kdy by měl plný úspěch ve věci. Soud na okraj podotýká, že v případě, kdy by žalovaný přistoupil k posouzení úspěšnosti žalobce na hodinovém základě, mohla být žalobci přiznaná náhrada nákladů řízení ještě nižší, neboť žalobce uspěl pouze ohledně 14 z celkově nárokováných 92 hodin služby (cca 15 %).

95. Co se týká náhrad cestovních výdajů a promeškaného času, žalovaný v souladu s obsahem spisového materiálu správně uzavřel, že mu žalobce do vydání Napadeného rozhodnutí vyčíslení těchto nákladů nepředložil, ač k tomu byl již o měsíc dříve při nahlížení do spisu vyzván. Soud uzavírá, že s ohledem na zásadu *vigilantibus iura*, jejíž reflexi lze u právního zástupce žalobce jakožto profesionála důvodně očekávat, nelze jeho liknavost stran vyčíslení těchto nákladů přičítat žalovanému k tíži.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

96. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
97. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu